

[Hans Thyge Jacobsen.]

forsikringskommissionen. Det er muligt, at det ikke kan være anderledes, fordi stoffet her er så forfærdelig vanskeligt, men jeg ville dog gerne henstille til den højtærede socialminister at tage et initiativ her, give en vis inspiration, så vi kunne komme videre. Sagen er jo, at spørgsmålet er så overordentlig vanskeligt.

Man taler i vore dage så meget om social retfærdighed. Ja, men hvem er det egentlig, som i dag bliver uretfærdigt stillet blandt os? Det tror jeg egentlig ikke er aldersrentemodtagerne. Jeg siger slet ikke, at aldersrentemodtagerne har guld og grønne skove og er fritaget for næringssorger, jeg siger ikke, at aldersrenten er for høj for den enkelte aldersrentemodtager, men der er en gruppe medborgere, som i dag faktisk bliver uretfærdigt behandlet, og det er de folk, som ikke søger aldersrente, men pensionerer sig selv. Se, hvis vi prøver at gå frem til året 1951, kan man regne med, at der iblandt os vil være 360 000 personer, som opfylder såvel de aldersmæssige som de økonomiske betingelser for at få aldersrente, men man regner i administrationen med, at der kun vil være 228 000, som søger aldersrente. Det vil altså sige, at der er en gruppe medborgere på små 150 000, som i og for sig var berettiget til at modtage aldersrente, men undlader at søge den, fordi de af en eller anden grund — af karaktermæssig eller måske social art — ikke ønsker at gøre det. Disse medborgere er efter min mening de folk, der i nutiden bliver socialt uretfærdigt behandlet. Fra konservativ side vil vi derfor lægge afgørende vægt på, om regering og rigsdag ville søge at komme den gruppe medborgere til hjælp, og det kan jo kun ske igennem ændringer i skattereglerne.

Jeg må måske her tillade mig at gøre opmærksom på, at min ven, det ærede medlem hr. Carsten Raft, den 6. april dette år stillede et spørgsmål til finansministeren. Det blev i finansministerens fravær besvaret af den højtærede minister V. Buhl. Spørgsmålet gik ud på, hvad regeringen agter at gøre overfor den henvendelse, man har modtaget fra en gruppe medborgere på skønsmæssigt 50 000 mennesker, som altså har disse ganske særlige vilkår, privat pensionerede folk har, så de faktisk efterhånden er blevet ilde stillet iblandt os. Det ærede medlem hr. Carsten Raft efterlyste i sin tale et regeringsinitiativ til en ændring i skattereglerne. Disse mennesker har jo først betalt skat af deres pensionsbidrag, og derpå skal de igen betale skat af deres pensionsindtægt. Hertil svarede den højtærede minister V. Buhl, at der

var sket et nedslag i skatteansættelsen for „aldersrentemodtagere m. fl.“. Det er rigtigt, men dette udtryk „med flere“ dækker jo ikke over disse menneskers nød. Jeg bruger med vilje ordet nød. Der sidder mange mennesker iblandt os med meget små indtægter af deres egen opsparring. De er jo ikke blevet bedre stillet efter devalueringen, tværtimod. Disse mennesker er efter min opfattelse dem, vi skal tænke på, når vi taler om social uretfærdighed. Den højtærede minister V. Buhl mente, at det, som var gennemført, var tilstrækkeligt. Det tror vi ikke. Vi må insistere på, at den gruppe medborgere, jeg her taler om, får en retfærdig behandling.

Jeg må bede den højtærede socialminister og måske også den højtærede finansminister tænke over, hvad det ville betyde, om denne gruppe på 130 000 medborgere, som er fuldt berettigede til at blive aldersrentemodtagere, på een gang meldte sig og ville nyde deres lovhjemlede ret? Så ville, såvidt vi kan se, den højtærede socialministers budget svulme op til et sådant omfang, at finansministeren formentlig ville sige: det går ikke, dette her. Det er heller ikke vor mening at opfordre denne gruppe af vore medborgere til at udnytte deres ret til at blive aldersrentemodtagere — vi sætter pris på, at de vil klare sig selv —, men de må ikke blive så uretfærdigt behandlet i kraft af udviklingen, som de faktisk i dag bliver. Man må her igennem skattelovgivningen søge at få en bedre og retfærdigere ordning for disse mennesker, som jeg ikke tager i betænkning, at kalde for virkelige samfundsstøtter.

Inden jeg slutter mine bemærkninger, vil jeg gøre den højtærede socialminister opmærksom på, at hele dette område i kraft af de vældige beløb, det her drejer sig om, er af en afgørende karakter for politiske overvejelser. Det siger sig selv, at også vi fra konservativ side ønsker, at vore gamle medborgere skal have en anstændig rente, men heroverfor står jo den kendsgerning, at disse ydelser påvirker statens økonomi i en så overordentlig stærk grad; hver gang vi bevilger 5 kr. mere til den enkelte aldersrentemodtager, betyder det 1 mill. kr. i udgift for de offentlige kasser. Vi må derfor indtrængende henstille, at folkeforsikringskommissionen arbejder med tingene.

Den højtærede socialminister vil vide, at jeg som ordfører for vort parti i sin tid bad om, at forholdet måtte blive undersøgt, og den højtærede socialminister nedsatte så folkeforsikringskommissionen, men det hjælper jo ikke meget, når den ikke bestiller noget. Jeg må indtrængende henstille til